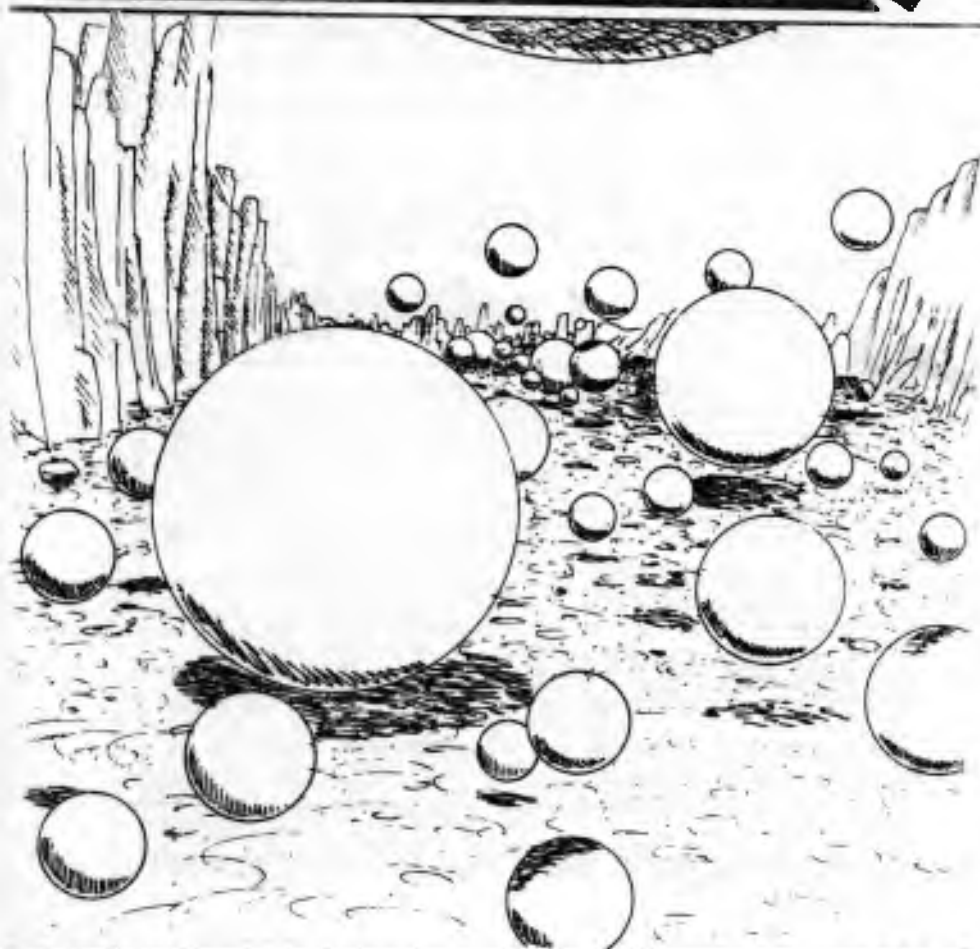

SOLARIS

ZPRAVODAJ SFH * SOLARIS * PŘI ZDROJEM GPŠ STAVEBNÍ PRAHA 1
■ NEPRODEJNÉ ■

Obsah

zpravodaj sci-fi klubu
S O L A R I S

adresa redakce :
20 SSM SPŠ stavební
Dušní 17, Praha 1
110 00

šéfredaktor :
Filip Bezděk
na čísle spolupracovali:
Jeroslav Sporer
Pavel Kočíš

Vychází nepravidelně.
Nevyžádané rukopisy se
nevrací. Texty nepro-
šly jazykovou úpravou.
Určeno pro vnitřní po-
řadu sfk.
K E P R O D E J N Ě

Solaris informuje	2
Jak pozdravit Ufouna /J.Sporer/	3
KONVENCE 1986	5
První a zároveň poslední cesta Johna Smithe skrz čas /F.Bezděk/	6
EMIL 86	10
A zvolej já, já.../P.Kočíš/	12
Setkání /comics/	15

Contents

Solaris Informa	2
How to Greet E.T. /J.Sporer/	3
CONVENTION LISTINGS 1986	5
The First and Simultaneously the Last Trip of John Smith Thru the Time /F.Bezděk/	6
EMIL AWARD 86	10
And Shout I, I.../P.Kočíš/	12
Meeting /comics/	15

SOLARIS INFORMUJE

Po delší odmlce, kdy se již proslýchalo, že náš časopis
tíže skončil na organizační změny, vás jistě potěší, že máte
možnost se s naším fanzinem opět setkat.

Náš klub i časopis má vlastně s původním Solarisem spo-
lečný již jen název vzhledem k tomu, že jde již o jeho třetí
generaci.

Klub se nyní zaměřil především na výtvarné umění a na film. V kinosále naší školy pořádáme projekce filmů z ÚFF a podobně chceme uvést i vlastní audiovizuální pořady. Rádi bychom také pořádali besedy s významnými osobnostmi SF a to jak s malíři a ilustrátory, tak i se spisovateli.

Uvítáme v našem časopise též příspěvky od jiných SF klubů i fanoušků a to povídky i grafické práce /černobílá, do formátu A3/.

V plánu máme také rozšířit členkou základnu našeho klubu. Současně chceme nabídnout pestřejší skladbu naší činnosti.

Těšíme se na spolupráci se všemi přáteli science fiction.

- redakce -

Jak pozdravit Ufouna

JAROSLAV
SPORER

Jednou večer se mnou přišel můj syn Honza a otázkou - co bych dělal při setkání s jinou mimozemskou civilizací. Byl jsem trochu otrávený, protože v televizi nic zajímavého nedávali, číst se mi moc nechtělo a tak jsem si hověl ve svém oblíbeném křesle a přemýšlel, kam bychom mohli o víkend vyrazit.

"No určitě bys ho nepoplácal po ramenou a nepozval na pivo", odpověděl jsem nevrle. Honza ale nepřestal dotírat:

"Co bys dělal ty osobně?"

"No já bych...á...a proč tě to vůbec zajímá?"

"Jen tak", řekl a uvelebil se proti mně na židli. Podle tohoto manévru jsem se definitivně vzdal přemýšlení o programu na víkend a začal přemýšlet o setkání.

"Tak nejdříve bych ho tajně sledoval, co dělá a podle toho bychom jednali."

"No jo, ale co kdyby najednou stál před tebou", řekl Honza, aby mi stíhl situaci a pokračoval, "třeba teď zazvonil a byl přede dveřmi, co bys dělal?"

"No vždyť ti to říkám, že bych počkal, co udělá," a začal jsem pomalu strácet trpělivost. Kam na ty nápady vůbec chodí, je mu třináct let a má velkou fantazii, ale tohle mě ještě nikdy nenapadlo, budu si asi muset zjistit, co dělá přes den, když nikdo nejde domů.

"A potom?"

"No pak bych se pokusil s ním navázat kontakt".

"A jak?"

"Slušně bych pozdravil, ne jako ty včera sousedku a začal na něho mluvit, naznačil mu, aby šel dál a mezitím bych zavolał policii..."

"A proč policii?"

"A kam bys zavolał ty, do blázince nebo z okna, co?"

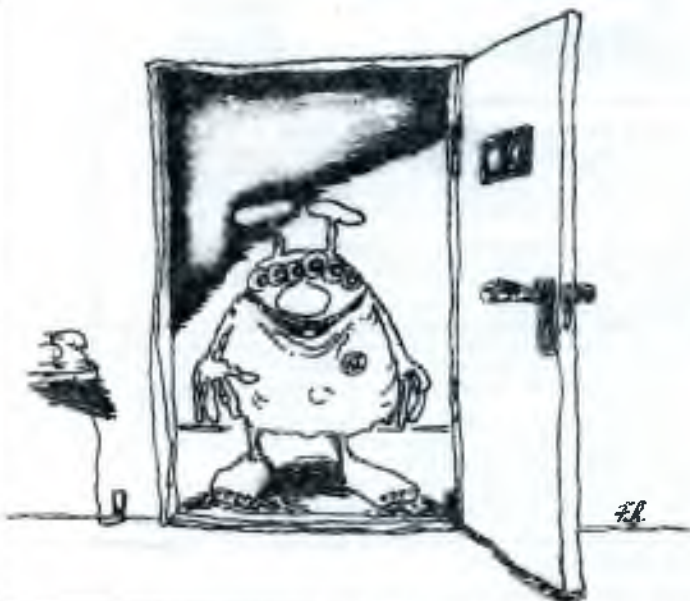
"No jo, to máš pravdu a co bys udělal dál?"

"Šel spát, protože je pozdě", ozvala se manželka z kuchyně a tím mě osvobodila od dalších otázek.

Náhle někdo zazvonil. Podíval jsem se na hodiny a zabručel:

"Už je deset, koho to sem čerti nesou", a šel jsem otevřít. Nešlo to jednoduše, protože žena již zamkla na noc a uklidila klíče. Probral jsem celý šuplík u botníku, ale marně. V kšestce je také neměla. Pak zbývaly už jen kšestky a polička na klobouky, ale pořád nic. Až jsem si konečně vzpomněl, že již týden máme v naší domácnosti nejnovější hit na odkládání klíčů. Je to hláská, umělehmotná krabička s iniciálami naší rodiny, kam se nyní zavěšují klíče. Podle svého názoru drahá zbytečnost uvnitř s magnetem. Konečně jsem šel otevřít.

Za dveřmi stál...malý zelený mužíček.

Konvence 1986

TATRACON /14.-17.srpna/
vrcholné setkání slovenského
fandomu v Čingově u Spišské
Nové Vsi

Informace: M.Butora, Brezová
2/12, Spišská N.Ves,
PŠČ 052 01

CHRONOCON /4.líjna/ setkání
zaměřené na cestování v čase.
Vyhlášení vítězů literární
soutěže o stříbrné
lesklý helmochron.

K.Jedlička, Nepomucká 15,
Plzeň, PŠČ 317 04

K-CON /25.líjna/
klubový den sfk STIMM v Kroměříži,
pro nejširší veřejnost
L.Štěpánek, Váchova 2473,
Kroměříž, PŠČ 767 01

MINICON /8.-9.listopadu/
du/

Praha, setkání fanoušků sf
z Prahy a blízkého okolí
J.Kvarda, Chemická 952,
Praha 4, 148 29

DRACON /29.listopadu/
setkání pořádané brněnskými
SP kluby
J.Mikoláščík, Dimitrovova 23
Brno 602 00

Den otevřených dveří v klubu
J. Vernea /11. líjna /
Kolej Sázava
Praha 4 - Jižní Město
spojení: metro C - st. Budo-
vatelů, dále autobus
začátek ve 14.00

KUDY SE DOSTANETE DO ČTVRTÉHO ROZMĚRU,
K LEDOVÝM POLÍM SÍRIA, DO PRAVĚKU ČI
BUDOUCNOSTI. NEBO KAMKOLIV JINAM?
TO SE DOZVÍTE ZE SPOLEČNOSTI TURISTICKÝCH MAP

Časoprostor & okolí

© 2286

KARTOGRAFIA PRAHA

První A zároveň Poslední cesta Johna Smitha SKRZ ČAS

Filip BEZDEK

John Smith otevřel oči a nelátně se rozhlédl kolem sebe. V hlavě mu hučelo, před očima se mu střídavě tmělo a střídavě se tvořila barevná kolečka i jiné obrázky. Chvilí je se zájmem pozoroval, ale pak se začaly postupně ztrácet. Vracela se mu opět schopnost myslet. Když se mu vrátila úplně, jeho zrak skočil na panelu s přístroji přímo před ním. Hlavní chronozér ukazoval pátého dubna 2051. Hodiny a sekundy vidět nebyly, neboť příslušná část displeje byla rozbita, pravděpodobně pří-
tým kontaktem s Johnovou klávou v okamžiku nárazu.

Tato myšlenka konečně uvědomila jeho zrak do plných obrátok. Neodbytně se vnucovala otázka, co se vlastně stalo, jaká překážka mohla zastavit právě uprostřed cesty jeho stroj času, ve čtvrté dimenzi, kde by kromě něho a oné čtvrté dimenze nemělo být jinak už vůbec, ale opravdu vůbec nic. Mimořádk vrhnul letmý pohled ven počinu se zřetelně. To, co uviděl, ho vyvedlo z nely nato-lik, že mu ze rtů splynulo tiché:

"Do červý mlhoviny."

Za oknem totiž nebylo, jak očekával, absolutní vubec nic, ale modrá obloha s několika obláčky a kousek níž louka s osazeným stavením s červenou střechou. Nikde se nepohnul ani lísteček. Nad tím vším tkvěl ve vzduchu nehybně chronoplán. Čas venku beznadějně stál.

John Smith rozvažoval, co dělat. Po chvíli přemýšlení /vždycky mu to trvalo déle, ale to, co vymyslel, potom vždycky stálo zato/ přišel na to, že by se mohl pokusit zjistit příčinu havárie. Přezkoušel proto palubní systémy a uvedl do chodu počítač.

"IQ ready", ozval se počítač řesté generace. Byl z výprodeje a bylo to již poznat na jeho hlase.

"Co se stalo?" zeptal se prostoduše John, neboť byl prostoduchý.

"Havárie" odpověděl počítač stejné prostoduše. Na hloub otázku blbě odpověděl, jak s oblibou říkal.

"Tojaem poznal i bez tebe" odsekl John, "zjistí příčinu havárie a navrhní nějaký vhodný způsob jak z toho ven."

"Závažná je na přídí, obě příďové kamery jsou mimo provoz. Závažná nelze identifikovat. Budete se muset mrknout sám", dodal familiérním tónem.

Byla to od něj drzost, ale John ji velkoryse přehlédl a radši se šel podívat k přednímu průzoru. Příd byla pomačkaná do harmoniky, jako když automobil naráží čelně do stromu, a z vrtule zbyl pouhý fragment. Lakonicky /těžko říci proč/ sdělil tuto skutečnost počítači.

"Nejspíš už to mám," ozval se po chvíli IQ 567", k havárii došlo nejspíš proto, že časová bariéra nemá všude stejnou velkou hustotu. Pozoroval jsem to již při prvním letu. Tentokrát se zřejmě vyskytla anomálie takové hustoty, že se o ni vrtule při pokusu o průchod rozsekala na mruky a my do té časové bariéry vrazili čumákem. Přitom jsme vypadli ze čtvrtého rozměru a uvázli v tomhle čase."

"Co navrhuješ?"

"Nezbývá než se pokusit vrtuli vyměnit a pokračovat v cestě. Náhradní vrtule je ve skladu. Ale jenom dřevěná."

"A práce zbude zase na mně. Není to nebezpečné, vycházet z chronoplánu a něco tam montovat?"

"To se ví, že je, jakmile se odpoutáte od lodi, stanete se součástí okolního času a ten, jak jste si jistě všiml, stojí, ani se nehne. Zůstal byste v něm třicet naposled, tak byste se ani nehnul, poněvadž byste nemohl a jenom byste tam tak visel ve vzduchu", řekl počítač se zjevnou škodolibostí v hlase.

"A to by ti nevadilo, že ty bys jsi tu zůstal sám, bez obsluhy, jen tak, tři roky, než by se ti vybitly baterie

a tvoje zpuchřelé obvodky by zůstaly bez proudu? To by byl tvůj konec!"

"Víte dobře, že by mi to nevadilo. Mám to naprogramované. Tuším, že asi tak sedmdesátý šestý nebo sedmdesátý sedmý zákon robotiky. To by jste měl znát. Na druhé stranu je ale samozřejmě lepší, když se něco děje. Je to přeci jenom větší zábrava".

Na to už John Smith nic neřekl, převlékl se do montérek, zašel do skladu pro novou vrtuli a otevřel poklop ve střeše kabiny.

"Hodně štěstí, kapitáne!"

John Smith si vyslel svoje a pomalu se ožukal poklopem na střechu. Úzkoetlivě se přidržoval každého výstupu na povrchu chronoplánu, neboť plášť byl zhotoven z velmi hladkého materiálu potaženého ještě tenkou vrstvou silikonu, aby stroj lépe prošel časovou bariérou a nekladl příliš velký odpor. Plazil se po břiše, zatínaje nehty do hladkého povrchu jako kočka drápy do kůry stromu, i když patrně s menší elegancí a jistotou. Tři metry, které mu zbývaly k předním průzorům, kde se střecha pozvolna svažovala k přídí, mu připadaly nekonečné. Vrtuli vlekl levou rukou podle sebe jako partyzán v houští svůj samopal a třásl se, aby nespěděl on ani vrtule. Hlavou se mu honilo leccos, mezi jiným také různé myšlenky.

Matně si vzpomínal na začátek své cesty, v duchu si rval vlasy, proč do toho pekelného stroje vůbec lezl, proč radši neposlal třeba švagra, když viděl, jak se na to třese, nebo proč ho kaskru aspoň nevzal sebou, mohl se tu teď plazit po tom mizerném povrchu toho zatře-

cenýho chronoplánu místo něho, zatímco on by hezky seděl uvnitř a rozebíral s počítačem, jakou má šanci, že nespadne. Proklínal den, kdy otevřel schránku na dopisy a jako vždy na začátku měsíce v ní kromě novin našel Věstník fyzikálního ústavu, který neměl předplacený, ale který mu kdoví proč pravidelně pošták donášel, i když mu to říkal nesčetněkrát. Nadával si jmény různých existujících i jiných zvířat, že Věstník nezahodil jako jindy, ale že jej jen tak napřed zblběně prolisoval a potom jeho pozornost zaujal článek s názvem "Nová teorie času" od jakéhosi Machacka a Fonrávy z jakési Československé akademie věd z Prahy. Věděl, že to je kdesi ve střední Evropě, neboť jako téměř každý gamotný Američan byl poměrně sečtělý.

V článku stálo, že praktickými pokusy s chronoreonančními elektronikami bylo dokázáno, že časová bariéra má povahu jakési pružné blány. Na základě tohoto objevu prý bude v nejbližší době sestaven prototyp stroje času, i když zatím není známo, na jakém principu. Tento problém vyřešil právě Johnův švagr, když, jen tak z hecu, prohlásil:

"Tak tu bariéru zkus rozsekati!"

Teď třákal John Smith v levé ruce dřevěnou vrtuli prošpičkovanou polovodičovými chronorezonátory určenou k prosekání časové bariéry, neboť to opravdu fungovalo a jeho stroj času opravdu pracoval na principu vícenásobné mechanické. Vrtule byla určena k tomu, aby chronoplánu prosekala cestu skrz časovou bariéru a protáhla jej vzniklým otvorem dříve, než se opět zatáhne, neboť časová bariéra měla značnou tvarovou paměť.

Nyní před Johnem vyvstal nový problém v podobě asi pět metrů dlouhé, nepříliš svažitě, ale naprosto hladké plochy bez jediného výstupku, jejíž celistvost napohled narušovaly pouze dva čelní průzory, a které ho oddělovala od přídě.

Odrazil se jen zlehka a opatrně, přesto však získal značnou rychlost a zastavil se až o vyčnívající pahýl vrtule, do kterého křečovitě zaryl nehty a nohama zůstal viset ve vzduchu. Vrtuli při tom samozřejmě pustil a tak zůstala viset několik milimetrů od něj ve vzduchu. S roztrhšenými rukama i nohama se vyškrábal na příd a zůstal tam chvíli sedět. Kdyby se v něm nyní chtěl někdo dořezat krve, asi by se mu to těžko povedlo. Naštěstí tu však nikdo takový nebyl. Vlastně měl z pekla štěstí.

Dost práce mu dalo vyprostit vrtuli ze stojícího času. Když se mu to povedlo, začal v montérkách hledat šroubovák. Po čase jej opravdu našel a odmontoval starou vrtuli, tedy spíše to, co z ní zbylo. Potom namontoval novou, dřevěnou a napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby ani ta nevydržela.

Tento bezvýznamný trabl však zaplešil jiný, mnohem podstatnější, který před ním vyvstal při pohledu na dlouhou svažitou plochu s průzory:

"Jak se ksašku dostanu zpátky?"

John Smith nemíval špatné nápady, jenom mu to vždycky dlouho trvalo. Tohle příliš nedomyšlel, i když času na to měl fóru. Pouze ho napadlo, že se měl přivázat lanem. Ovšem tento nápad přišel poněkud pozdě, jak se říká, s křížkem po pohřbu.

Kdyby slunce nestálo pořádku na jednom místě schováno za nevelkým mráčkem, zastihl by jeho západ Johna Smitha sedícího na přídě a přemítajícího nad možnostmi své záchrany. Přemýšlení věnoval tentokrát dost času, a tak to, co vymyslel, jevílo se plánem veskrze reálným. Vzpomněl si, že na boku přídě je odklopný kryt a mezi blokem motoru a vnitřním pláštěm je dost místa, aby se tam protáhl dospělý člověk. Potom už je jen alternátor, baterie, převodovka a nějaké roury od výfuku a nádrží. Tamtudy se už celkem snadno dostane k reviznímu poklopu vedoucímu do skledu.

Plán byl jednoduchý spíše teoreticky, protože ručkovat po vrtuli ke krytu, ve visu za jednu ruku, druhou rukou a zuby odšroubovat kryt a nakonec jej odklopit, rozhodně nic snadného nebylo. Když už se tisknul k vychlazenému bloku motoru a zavíral za sebou kryt, jenom si v duchu nadával, že nechal nahoře na přídě šroubovák, neboť jiný už neměl, a modlil se, aby ten idiot počítáč nepřišel třeba na nápad zkusit spustit motor. Jinak se už cítil vcelku dobře a po chvíli, když už vstupoval do skledu, si blahorečil za to, že zapomněl poklop na noc zamknout.

"Tak co, ty starý moulo, jak se máme?" pozdravil John Smith počítáč z radosti, že to tak dobře dopadlo.

"Celkem to ujde, a vy?" odpovídal počítáč, a když

viděl, že John Smith unaveně padl do křesla a usnul, ještě potichu dodal!

"Kdyby jsi se ty starý pitomče zeptal, tak bych ti řekl, že mezi předními průzorama je vyklápěcí žebřík a mohl jsi tu být natočup! Potom už počítáč po celý zbytek cesty, který až na některé drobné nepříjemnosti proběhl v naprostém pořádku, nemluvil a odpovídal pouze, byl-li tázan.

Když potom večer, ještě v den návratu, seděl John Smith v křesle, četl Times a drbal za uchem svého věrného kocoura, přemýšlel o své cestě. Byla to vlastně fára ztraceného času, protože zpátky vrátil až ze doby, kterou strávil na cestách. Z toho vyvodil moudré poučení, že čas se nedá oklamat, opak si můžou myslit leda nějakí potrhlí spisovatele science-fiction. Dost nepříjemná byla i vzpomínka na to, co zažil v budoucnosti, v roce 2674. Ze světa vlastně nic neviděl, pustili ho jenom do jakéhosi panoptika přítomnosti. Bylo to dost ubohé show, založené na laciných efektech soudobé supermoderní audiovizuální techniky určené pro návštěvníky z jiných časů. Jedním slovem - šaškárna. Když si uvědomil, že za vstupné do toho cirkusu musel vyklopit pět liber, dělalo se mu mdlo.

Když se druhý den po práci vrátil z hostince, vzal šroubovák a zamířil rovnou do garáže, kde stál chroplán. Demontáž netrvala

sci-fi klub S O L A R I S vyhlašuje filmovou soutěž

emil 86

v těchto kategoriích :

- animovaný film
- hraný film
- dokumentární film

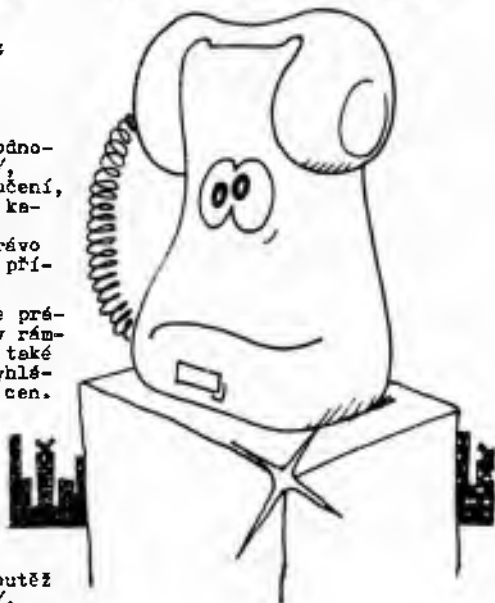
Odborná porota bude hodnotit : námět /původní /, hudbu /původní /, ozvučení, herecké výkony, práci kameramana a podobně. Porota si vyhrazuje právo udělit zvláštní cenu, případně cenu neudělit.

Pořadatel si vyhrazuje právo snímky promítnout v rámci III. Miniconu, kde také proběhne slavnostní vyhlášení vítězů a předání cen.

Snímky mohou být na filmech 8 a 16 mm nebo na videokazetách BETA či VHS, ozvučené i němé.

Se snímky je nutno dodat i úplnou původní dokumentaci.

/ Je samozřejmé, že soutěž se týká žánru sci-fi /.

Soutěží filmové soutěže je též DIVÁCKÁ ANKETA, týkající se pro změnu filmů profesionálních, které můžete shlédnout v našich kinech, případně na videu. Napište nám pět filmů českých či slovenských a pět filmů zahraničních v sestupném pořadí co do oblíbenosti, pokud možno ne starších než 20 let. Odpovědi posílejte na adresu klubu nejpozději do 15. září tohoto roku. Účastník, jehož tip se bude nejlépe shodovat s konečným pořadím, bude odměněn.

→

Pořadatel si je vědom toho, že filmování není nijak levný koníček. Proto výsledky této činnosti, ze kterých jsou týdně a měsíce úmorné práce i různých obtíží, jsou střeženy jako oko v hlavě. Proto by bylo dobře, kdyby autoři, kteří uvažují o účasti v soutěži, poslali na níže uvedenou adresu klubu před-
běžnou přihlášku, na jejímž základě by s nimi mohl být navázán kontakt a eventuálně by se projednaly detaily jejich časti. Nyní tedy níže uvedená adresa: Filip B e z d ě k, Veit-
ruská ul., 528, Praha 9-Prosek 190 00
Pořadatelé se těší na Vaši hojnou účast.

UZÁVĚRKA SOUTĚŽE JE 15. z á ř í 1986.

emil

KVPF Spectra vyhlašuje 2. ročník soutěže o nejlepší SP kreslený seriál

B e m í k

Soutěž je rozdělena do následujících kategorií: seriál podle předlohy /nutno uvést autora a název/, seriál na vlastní námět, scénář ke kreslenému seriálu.

Příspěvky formátu A4 v jednom exempláři /stačí i nekompletní příběhy, min. počet stran je 3+ titulní stránka /zasílejte do 15. září na adresu

Vladimír Veverka, ul. 5. května 64, Praha 4 140 00

Pořadatel si vyhrazuje právo vystavit zaslané práce v rámci III. Miniconu, kde také proběhne slavnostní vyhlášení výsledků a seminář s autory. V porotě jsou zastoupeni profesionální kreslíři, ilustrátoři a sběratelé seriálů. Zaslané práce budou vráceny do dvou měsíců po vyhlášení výsledků.

-IK-

KVP při MV SSM v Plzni vyhlašuje III. ročník literární soutěže

O STRÁŠNITĚ LESKLÉ
KALMOCHRON

Povídka nebo povíčky s tematikou cestování v čase zašlete ve dvou kopiích normovaného strojopisu nejpozději do 12. září 1986 na adresu:

ing Karel J e d l i č k a,
Napomucká 15 317 04 PLZEŇ

Soutěž je vypsána ve dvou kategoriích:

do 15 let a od 15 let výše.

Zvláštní plus budou mít autoři, kteří přiloží podrobné zdůvodnění teorie o čase, popř. technické nákresy stroje času a podobně.

První cenou soutěže je fungující model stroje času, dalšími cenami jsou jsou výlety do minulosti či budoucnosti s cestovní kanceláří CHRONOKLASKUS.

-and-

A zvolěj já, já...

Pavel Kočíš

Znovu stojím před tou pověstně vysokou budovou. Ponuře černé zdi se na mne mračí. Vcházím dveřmi, které jsou mnohokrát vyšší než já. Přidávám se k proudu ostatních studentů. Všichni jsme stejně oblečení. Držet krok, raz, dva, raz, dva. Velitel dává povel k zastavení. Svléknout kabát. Následuje prohlídka čistoty bot. Nemám je dost lesklé. Zeze slov, bez výrazu jakéhokoliv účastenství, mi přikládá na spánky elektrody. Skutečnost mizí v bolesti. Aždu.

Musím se snažit. Vzdělání je náš cíl. Musím se učit, abych mohl sloužit Ideálu. Je to má povinnost. Raz, dva. Jaká je to krása, takhle pochodovat. Raz, dva, raz, dva. Celá moje osobnost se chvěje v rytmu pochodu. Raz, dva, raz, dva. Ale co dál? Nemůžu přeci celý život jen pochodovat, musím bojovat za Ideál. Ne, za Ideál bojuji i svým pochodem. Jak ale může něco takového naplňovat Ideál? To je přeci bezmysl. Ne, naplním si připouštět takové svléknutí! Nemohu pochodovat

o správnosti Pravidel. Ale proč ne, proč musím být jen podle Pravidel? Proč musím podle Pravidel myslet, oblékat se a milovat? Proč?

Trvalo to trochu dlouho. Den ode dne je to delší. Pokudé jako by moje osobnost rozpouštěla v bolesti. Musím se konečně začít řídit podle Pravidel, jinak mě depersonifikují. Ale copak může člověk jako já žít podle Pravidel? Celý život žít jen pro Ideál, každý pohybem se snažit naplňovat něco tak cizího a nakonec v šedesátiletých zemřít se slovy:

"Já umírám, ale Ideál žije dál!"

"Studente, no vy, vás volám. Co to máte na klopu? Co je to? Vždyť vy jste si upravil oděv! Takové hrubé porušení Pravidel! Veliteli, počíte konat svou povinnost," zase ten nezúčastněný výraz. Ta intenzivní odosobněnost, která číší z celé jeho postavy. Takhle vypadá depersonifikovaný člověk. Opět mám na spánky elektrody, opět cítím chladný dotek kovu odosobněného stejně jako Pravidla. Aždu!

Ať žije Ideál! Ať žijí Pravidla! představu, že bych žil jenom
Ideál je velký! Ideál je nekoneč- s Pravidly místo své osobnosti,
ný! Vše pro naplnění Ideálu! každý okamžik myslet na napl-
Všechno je důležité, všechno nění Ideálu.
je rozhodující. Délka mých
nehtů neodpovídá Pravidlům.
Musím si okamžitě ostříhat nehty.

Ideál je velký a Pravidla ho
činí nekonečným! Ale jak po-
tom může záležet na milimetru
u mých nehtů? Jak může záležet
na knoflíku u saka navíc? Jest-
li záleží na těchto, vícemé-
ně povrchních věcech, jsou
Pravidla chybou! Ideál je sku-
tečně velký, ale Pravidla ho
činí menším. Neznáme skutečnou
rozlohu Ideálu.

" Pane řediteli, žádám
o depersonifikaci studenta
16031971. Jeho osoba nikdy ne-
bude podle Pravidel. Musíme
zničit tu souřadnici v jeho
mozku, která způsobuje, že odo-
lává běžným výchovným metodám.
Musí být depersonifikován!"
Kdyby alespoň nebyla taková
zima, kdybych se mohl alespoň
na chvíli zastavit. Jakmile
zastavím, doženou mě. Nikdy
nezapomenu na to, jak mi
01.07.1986 přišla říci, že se
mám dostavit k vlastní depersonifikaci. A zrovna ona!
Cítil jsem k ní něco, co jsem
necítil k nikomu jinému. Ona
to ale nemohla poznat, byla už
vůči Pravidlům bezmocná. Nikdy
také nezapomenu na tu hroznou

Už dva dny jsem nejedl. Takhle
se nedá žít. A ta zima. Jsem
snad dost daleko, abych mohl
zabořit do nějakého města se
školou, kde přijímají divochy
z Plání. Zkusím znovu začít.
Jediné, co mi není jasné je,
jak je možné, že jsem se vůbec
dostal z budovy internátu. Jak
je možné, že mě strážní robot
nezadržel? Začínají mě opouštět
síly. Musím vydržet alespo do
první ulice. To není jen tak,
že robot nevyhlásil poplach, když
už mě nezadržel. Byl bych mnohem
šťastnější, kdyby vyhlásil poplach
Dlouho to nevydržím. První domy
jsou tak blízko.

" Kde to jsem?"

" V nemocnici."

" Co tady dělám?"

" Léčíte se, Našli vás vyvráždě-
ho na kraji města."

" Pánové, depersonifikace
16031971 se zdařila. Jak víte,
jednalo se u něj o nový druh,
o tak zvanou periodickou
depersonifikaci. Místo Pravidel
byl studentu vpraven jednoduchý
program: útěk, cesta, vyslání,
zotavení, nástup do nové školy
a znovu útěk. Obnování lidské
bytosti se pak dá lépe předpoví-
dat. Při dokonalém sladěním tako-

výchto programů by mohla vzniknout nová společnost. A co víc, periodická depersonifikace dovo-luje tvořivou práci. Pravda, sice s programovanými algoritmy, ale přece. Pro demonstraci byl například první prototyp uzpůsoben k psaní básní."

Já jsem opět já. Něco se ve mně zlomilo a já jsem opět já. Už neopakuji stále stejné fáze živo-ta. Už nejsem takový, jaký jsem byl. Ó, jak krásně to zní! Najed-

nou se mě zmocnila touha vzít pero a psát.

Človče, překonej v sobě to šedivé jsoucnost, vyhlédni ze skořápky jistoty a vyjeď z ko-lejí, vyježděných tvými předky. Udělej něco, co nikdy bys neudě-lal.

Buď motýl a létej z květu na květ, žij pro teď.
A zvolej já, já, já....

DOKONČENÍ PŘÍBĚHU ZE STRANY 9

dlouho a tak asi za dvě ho-dinky bylo možno v garáži místo chronoplánu vidět pouze přivázaný vozík, nalo-žený jakýmsi kovovými sou-částmi.

Dalšího dne, hned po prá-ci, odvezl John Smith vozík do sběrný starého železa, zastrčil si do kapsy pár bankovek, které dostal od starého Biggse a odjel domů.

Od té doby měl John Smith pokoj. Už nic nevynalézal, ani oběs, švagr se i se svou rodinou mezitím odstěhoval ze precí kamsi do Kuweitu, takže nehrozilo nebezpečí ani z této strany. Co se tý-če Věstníku fyzikálního ústa-ve, situace se také zlepši-la, neboť starý pošák byl propuštěn a nový mu někdy nepřinesl ani noviny, natož potom takovou pitomost jako nějaký vědecký plátek.

Takže od té doby bylo vlastně všechno v pohodě a co víc si mohl John Smith přát?

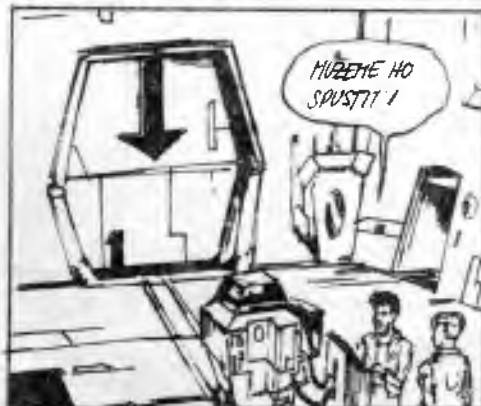
SETKÁNÍ

KOSTICKÝ Tahač osn
"SWALLOW" HÍŘÍ
K ŽETI S NÁKLADEM
DESETI TISÍC TUN
TEPÉ VODY Z RAF-
NERII NA GANYMEDU,
JEDNOM Z JUPITERO-
VÝCH MĚSÍCŮ.

KAPITANEI POČÍTAČ
HLASÍ POROCHU NA
TŘETÍ NADKĚ.

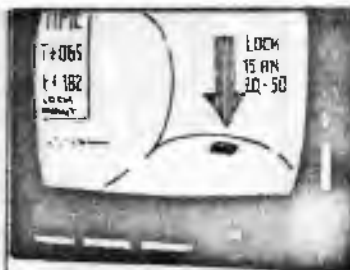
TĚ NAM CHYBĚLO! "DÍKHE
TAM POSLAT ROBOTY.

MŮŽEME HO
SPUSTIT!

POSÁDKA NARAZÍTE SLEDOVALA
ROBOTOVU CHYBU NA
MONITORECH

NÁJEZ TO P SNAH SI STÍM
PODROU

NĚCO SE VYPÍČILO ZA
POKROPEM DESKADIA...
ZVĚŘETE TO P

ROZCHLE ODHODIT NÁ-
DŘEŽ JE TO BOMBA!

KDYBY SE KOSMICKÝM PROSTOREM MOHL
STÍT ZVUK, BYLO BY AŽ V ŘIDIČÍM STŘE-
DISKU LODY SLESET TĚKAVI...

V PŘÍŠTÍM OKAMŽIKU VŠAK
PROSTOR PROTLA NEBY VÝBUCH...

DOKREČOVANÍ